

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/152/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3125011612
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3125011612.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Eliaša a sudcov JUDr. Juraja Valáška a JUDr. Miroslavy Šibíkovej v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v Nitre, trvale bytom C., C. D. XX/XX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Dubnica nad Váhom, na neverejnom zasadnutí dňa 19. januára 2026 prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 75PP/13/2025 zo dňa 07.11.2025, a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Trestným rozkazom Okresného súdu Nitra sp. zn. 0T/245/2023 zo dňa 10.11.2023 bol A. B. odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, na výkon ktorého nastúpil dňa 20.11.2023, a ktorý po započítaní doby zadržania (08.11.2023 – 10.11.2023) vykonal dňa 18.06.2024.

Následne rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 21T/63/2023 zo dňa 04.12.2023 bol A. B. odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. g), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. na nepodmienečný spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, na výkon ktorého nastúpil dňa 15.08.2024, a ktorý má predpokladane, započítaní trestu v inej veci (31.01.2023 – 31.10.2023), vykonať dňa 15.11.2026.

Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 75PP/13/2025 zo dňa 07.11.2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) bol podľa § 415 ods. 1 Tr. por. s použitím § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. zamietnutý návrh odsúdeného o podmieňané prepustenie z výkonu vyššie uvedeného trestu odňatia slobody.

Toto uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože odsúdený ihneď po jeho vyhlásení podal proti nemu v zákonnej lehote sťažnosť, pričom túto sťažnosť následne zdôvodnil prostredníctvom obhajkyne.

V písomných dôvodoch sťažnosti prostredníctvom obhajkyne odsúdený uviedol, že súd prvého stupňa veľmi prísne posúdil okolnosti pre a proti, keď dospel k záveru nesplnenia druhej zákonnej (materiálnej) a tretej zákonnej (materiálnej) podmienky t.j. že odsúdený vo výkone trestu nepreukázal polepšenie a nemožno od neho dôvodne očakávať v prípade prepustenia vedenie riadneho života. Súd prvého stupňa na jednej strane konštatuje, že odsúdený bol preradený do miernejšieho stupňa stráženia, je nekonfliktný, aktívne sa zapája do pracovných a aj mimopracovných činností, bol 3 x disciplinárne odmenený, aktívne sa zapájal do činností zameraných na prevenciu drogovej závislosti a rešpektovanie majetku iných a na druhej strane konštatuje, že sa dopustil dvoch previnení, bol mu uložený disciplinárny trest, ktorý nemá zahladený a uvedené naznačuje určitú ľahostajnosť k dodržiavaniu pravidiel, o to

viac, že odsúdený je vo výkone trestu odňatia slobody opakovane. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s príčinou, ktorá viedla k opakovanej majetkovej trestnej činnosti, ktorá má svoj základ v drogovej závislosti odsúdeného. Teda príčinou majetkovej trestnej činnosti nebola ziskuchtivosť, snaha obohatiť sa. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal s hodnotením ústavu, že odsúdený kontakt udržiava najmä s matkou, bratom a svojimi deťmi, že vzťahy v rodine sa javia ako funkčné. Súd prvého stupňa nezohľadnil možnosti mediačného a probačného úradníka, uložených zákazov, povinností a obmedzení a účasť rodiny podieľať sa na dovŕšení nápravy v prípade podmieneného prepustenia vrátane liečenia od závislosti od návykových látok. Súd prvého stupňa sa nevysporiadal s právnou argumentáciou, že v Trestnom poriadku sú zakotvené právne nástroje a inštitúty, ktoré sú nápomocné pri dovŕšení nápravy odsúdeného uložením mu povinností podrobiť sa liečeniu závislosti od návykových látok, ďalej uložením mu zákazov, povinností a obmedzení s dohľadom probačného a mediačného úradníka s určením skúšobnej doby v rozsahu na jeden rok až sedem rokov. Odsúdený navrhol, aby sťažnostný súd zrušil napadnuté uznesenie a rozhodol vo veci sám, eventuálne podľa § 194 ods. 1 písm. b) ods. 4 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Prokurátor sa po vyhlásení napadnutého uznesenia vzdal práva podať proti nemu sťažnosť, pričom do konania neverejného zasadnutia nebolo sťažnostnému súdu doručené písomné vyjadrenie zo strany prokurátora k sťažnosti obvineného.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods.1 písm. a), b) Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré predchádzalo tomuto výroku. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci preskúmania konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, ktoré by samé osebe opodstatňovali zrušenie napadnutého uznesenia. Okresný súd postupoval procesne správne, keď o návrhu odsúdeného v súlade s ustanovením § 415 ods. 1 Tr. por. rozhodoval na verejnom zasadnutí. Odsúdený tak mal možnosť vyjadriť sa k predmetu konania, ako aj k jeho hodnoteniu zo strany ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

V rámci preskúmania správnosti samotného výroku napadnutého uznesenia, krajský súd skúmal, či je napadnuté uznesenie v súlade so zákonom.

Podľa § 66 ods. 1 Tr. zák. súd môže odsúdeného podmienene prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Tr. zák. pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

V súvislosti s posudzovaním splnenia podmienok na podmienene prepustenie každého odsúdeného, krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že o dĺžke trestu, a teda aj o dĺžke pôsobenia výchovného účinku tohto trestu na odsúdeného, rozhoduje súd, ktorý vydal právoplatný odsudzujúci rozsudok. Na druhej strane zákonodarca dobrodením, zakotveným v ustanoveniach o podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, ustanovil možnosť podmienene prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody za splnenia zákonom stanovených podmienok. Z právnej úpravy tohto inštitútu

nepochybne vyplýva, že zákonodarca prezumuje možnosť nápravy páchatel'ov trestných činov v rámci výkonu trestu odňatia slobody do takej miery, že i výkonom tohto trestu po dobu kratšiu, než ju stanovil súd v odsudzujúcom rozsudku, je možné pri správnom výchovnom pôsobení dosiahnuť výchovný účel trestu, teda nápravu páchatel'a trestného činu, aby sa do budúcnosti už nedopúšťal trestnej činnosti aj pri jeho pobyte na slobode. Zákonodarca pritom neurčil povinnosť súdu podmiennečne prepustiť každého odsúdeného, ale ponecháva na úvahu súdu posúdiť, či výchovný účel trestu odňatia slobody aj kratšieho trvania zapôsobil na toho ktorého odsúdeného v takom rozsahu, že z hľadiska zabezpečenia ochrany spoločnosti nie je potrebné, aby odsúdený vykonal celý uložený trest odňatia slobody. V tejto súvislosti považuje krajský súd tiež za potrebné zdôrazniť, že z hľadiska naplnenia výchovného účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. u osoby, ktorá je vo výkone trestu odňatia slobody prvýkrát, vystupuje do popredia výchovná zložka trestu, na rozdiel od osoby, ktorá je opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, u ktorej vystupuje do popredia represívna zložka trestu, keďže u takejto osoby došlo k opakovanému páchaní trestnej činnosti napriek predchádzajúcemu výkonu trestu odňatia slobody.

K vyššie uvedenému krajský súd považuje za potrebné dodať, že podstata inštitútu podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody netkvie v tom, aby bol odsúdený za dobré správanie, prípadne dobrú prácu vo výkone trestu automaticky prepustený po odpykaní zákonom ustanovenej doby. Podmiennečné prepustenie je opodstatnené len vtedy, ak vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti existuje odôvodnený predpoklad, že odsúdený bude aj na slobode viesť riadny život a že pre spoločnosť tu nie je príliš veľké riziko jeho recidívy (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 53/2008 zo dňa 14.02.2008). Rozhodnutie o podmiennečnom prepustení má fakultatívnu povahu, čo znamená, že naň neexistuje právny nárok, ktorého by sa mohol odsúdený domáhať ihneď, ak sa po určitú zákonom ustanovenú dobu správal vo výkone trestu slušne a vzorne si plnil uložené povinnosti.

Na základe preskúmania správnosti výroku samotného uznesenia okresného súdu, napadnutého sťažnosťou odsúdeného, krajský súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol správne a zákonne, keď návrh odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol. Krajský súd považuje za správne závery okresného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia, podľa ktorých u odsúdeného nie sú splnené všetky zákonné podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu podľa ustanovenia § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Uvedené ustanovenie podmieňuje podmiennečné prepustenie splnením troch podmienok, a to vykonaním trestu v predpisanej dĺžke, preukázaním polepšenia plnením svojich povinností a svojim správaním vo výkone trestu a preukázaním dôvodnej možnosti očakávania, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom sa prihliada aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

V odôvodnení svojho rozhodnutia, na obsah ktorého týmto krajský súd poukazuje v celom rozsahu v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd správne uviedol, že odsúdený splnil formálnu zákonnú podmienku, ktorou je vykonanie zákonom vyžadovanej časti trestu, avšak nebola kumulatívne u neho splnená podmienka preukázania polepšenia a podmienka v podobe odôvodnenej pozitívnej prognózy budúceho správania sa odsúdeného v prípade jeho podmiennečného prepustenia.

Podľa názoru krajského súdu záver okresného súdu o nesplnení zákonnej podmienky preukázania polepšenia odsúdeného počas výkonu trestu má úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že v zmysle § 66 ods. 1 Tr. zák. sa posudzuje celá doba výkonu trestu odsúdeného. Z hľadiska preukázania polepšenia sa preto podľa názoru krajského súdu vyžaduje, aby odsúdený počas celej doby výkonu trestu dodržiaval ústavný poriadok a normy správania sa. Odsúdený sa vo výkone trestu odňatia slobody dopustil dvoch porušení ústavného poriadku, a to dňa 26.11.2024, kedy si riadne neplnil pracovné povinnosti, nereagoval na nariadenia a upozornenia personálu a dňa 26.06.2025, kedy na stenu vychádzkového dvora vyryl nevhodný nápis, za čo mu bol uložený disciplinárny trest, ktorý nemá zahladený. Naproti tomu bol síce trikrát disciplinárne odmenený za plnenie pracovných povinností a všeobecný rozvoj osobnosti, čo však vzhľadom na dĺžku doteraz vykonaného trestu odňatia slobody (od 20.11.2023) nemožno považovať pre vyslovenie záveru o polepšení sa za dostatočnú skutočnosť, keďže zmyslom podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je to, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu, bol páchatel' automaticky prepustený po vykonaní stanovenej doby na slobodu. Relatívne dobré správanie sa odsúdeného v ústave na výkon trestu, prípadne jeho dobré pracovné výkony sú skôr znakom jeho prispôsobenia

sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody, nie prejavom polepšenia. Dôležitá je však zmena vnútorného postoja odsúdeného, a to najmä k spáchanej trestnej činnosti.

Rozhodnou skutočnosťou pre posúdenie otázky splnenia podmienok na podmiennečné prepustenie odsúdeného v preskúvanom prípade je to, že odsúdený je k spáchanej trestnej činnosti iba formálne (čiastočne) kritický, keď svoju trestnú činnosť ospravedlňuje užívaním návykových látok a zlou životnou situáciou, o čom svedčí aj samotná skutočnosť, že program zaobchádzania plní odsúdený v bode edukácia len čiastočne. Krajský súd k tomu uvádza, že takýto postoj odsúdeného nemôže byť prejavom polepšenia, keď si svoje negatívne konanie a jeho závažné dôsledky po vykonaní prevažnej časti trestu odňatia slobody dostatočným spôsobom neuvedomuje, resp. ospravedlňuje, pričom práve kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti je jedným zo základných a podstatných predpokladov, na základe čoho možno dospieť k záveru, že odsúdený sa polepšil a trest odňatia slobody, ktorý doposiaľ vykonal, mal naňho určitý pozitívny prevýchovný vplyv, čo však zjavne nie je prípad odsúdeného. Odsúdený síce formálne odsudzuje svoju trestnú činnosť, avšak tento jeho postoj považuje krajský súd za účelový a nie celkom úprimný, ktorého cieľom má byť len navodenie dojmu o plnení podmienok pre podmiennečné prepustenie. Krajský súd v tomto smere konštatuje, že odsúdenému, ktorý bol v minulosti niekoľkokrát vo výkone trestu odňatia slobody, je „fungovanie“ v podmienkach výkonu trestu zjavne známe, a preto sa dokáže prispôbiť týmto podmienkam výkonu trestu odňatia slobody vo všetkých stupňoch stráženia. Navyše ústav na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom aktuálne odsúdený trest vykonáva, neodporučil jeho podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Uvedené tak svedčí o tom, že aktuálny výkon trestu odňatia slobody nemá na odsúdeného dostatočný výchovný vplyv a tento voči odsúdenému neplní svoj účel predpokladaný v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zák. Vzhľadom k uvedenému aj podľa názoru krajského súdu odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojim správaním preto nepreukázal dostatočné polepšenie.

Pokiaľ ide o sťažnostnú námietku odsúdeného, ktorá sa týka nezohľadnenia okolnosti, že odsúdený pravidelne udržiava kontakt so svojou rodinou a rodinné vzťahy sa javia ako funkčné, krajský súd túto nepovažoval za dôvodnú a opätovne zdôrazňuje, že tieto okolnosti ani v súhrne nie sú podľa názoru krajského súdu spôsobilé vyvážiť riziko spojené s formálne (čiastočne) kritickým a bagatelizujúcim postojom odsúdeného k spáchanej trestnej činnosti. V prejednávanom prípade sú preto dôvodné pochybnosti o pozitívnej prognóze vedenia riadneho života odsúdeným, nakoľko sú založené na konkrétnych skutočnostiach vyplývajúcich z hodnotenia odsúdeného ústavom.

Z obsahu spisového materiálu ďalej vyplýva, že odsúdený sa opakovane dopustil trestného činu krádeže, pre ktorý je aktuálne vo výkone trestu, potom, čo už bol za rovnakú majetkovú trestnú činnosť niekoľkokrát právoplatne odsúdený. Naposledy bol odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody pre trestný čin krádeže na základe trestného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 3T/23/2023 zo dňa 06.06.2023, ktorý trest vykonal len dňa 31.10.2023, pričom následne po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa dňa 08.11.2023 dopustil spáchania ďalšieho trestného činu krádeže, za ktorý bol uznaný vinným trestným rozkazom Okresného súdu Nitra sp. zn. 0T/245/2023 zo dňa 10.11.2023. Odsúdený je osobou s početnou trestnou minulosťou, doposiaľ vykazuje celkovo jedenásť odsúdení (z toho sú 4 zahladené), spojených prevažne s majetkovou trestnou činnosťou vo forme krádeží. Z uvedeného tak logicky vyplýva, že ani najprísnejšia forma trestu odsúdeného neodradila od ďalšieho porušovania záujmov chránených Trestným zákonom, aj napriek jeho osobnej skúsenosti s výkonom trestu odňatia slobody. Vzhľadom k predchádzajúcemu spôsobu života odsúdeného krajský súd dospel k záveru, že v prejednávanom prípade správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody nesvedčí o tom, že by doterajším výkonom trestu odňatia slobody boli u osobnosti odsúdeného úplne eliminované zistené sklony k úmyselnému porušovaniu záujmov chránených Trestným zákonom.

Nakoľko v preskúvanom prípade nebolo preukázané splnenie materiálnej podmienky polepšenia sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody a otázku preukázania polepšenia nie je možné posudzovať izolovane od otázky budúcej perspektívy vedenia riadneho života, podľa názoru krajského súdu nemožno z tohto dôvodu dospieť k odôvodnenému záveru o možnosti očakávať od odsúdeného vedenie riadneho života v budúcnosti. Okresný súd aj s poukazom na sklony odsúdeného k trestnej činnosti, ktoré vyplývajú zo záznamov z registra trestov k jeho osobe, preto dospel k správne záveru o nespĺnení druhej materiálnej podmienky pre podmiennečné prepustenie odsúdeného. Podľa krajského súdu poznatky o doterajšom spôsobe života nedávajú podklad k tomu, aby bolo možno dospieť k rozumnému a odôvodnenému presvedčeniu, že u odsúdeného odpadlo zvýšené riziko ďalšej recidívy.

Odsúdený sa počas svojho pobytu na slobode v posledných rokoch opakovane dopúšťal páchania rovnakej trestnej činnosti a v pomerne krátkych časových sledoch vždy, keď nebol práve vo výkone trestu odňatia slobody.

Krajský súd tiež pripomína, že trest plní funkciu ochrany spoločnosti nielen pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), ale aj voči ďalším občanom – potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Z uvedených dôvodov sa krajský súd stotožnil s názorom okresného súdu, podľa ktorého odsúdený nespĺňa zákonom stanovené podmienky pre podmienené prepustenie.

S poukazom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nie je dôvodná, podľa § 193 ods.1 písm. c) Tr. por. rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.